

HORY 15

VYDÁVÁ, PVK a MK HS MV ČSTV Praha,
VYCHÁZÍ NEPERIODICKY,
JEN PRO VNITRNÍ POTŘEBU.

Veškerá korespondence - Ivan Boháček,
Kvasnicova 1498, 14946 Praha 4 - Opatov.

HORY jsou metodickým a informač-
ním bulletinem aktivních lezců, horo-
lezců a vysokohorských turistů. Ví-
táme příspěvky ze všech oblastí tý-
kajících se hor a naší činnosti v ho-
rách. Zdrojem našich informací jsou
hlavně naši čtenáři. Udržujte si nás,
prosíme, informovaně. Vítáme ruko-
pisy, údaje o testech materiálů, ná-
kresy a popisy nových cest a fotogra-
fie ze všech oblastí horské aktivy-
i z "okrajových", jako jsou ochrana
přírody, dějiny hor, geologie, horská
flóra a fauna atd. Váš rukopis buď
použijeme, nebo Vám jej po zlektoro-
vání vrátíme, nejdéle však do tří mě-
síců dostanete od nás zprávu.
Potřebujeme dobrovolné korespon-
denty ze všech lezeckých oblastí.
Potřebujete-li naopak naši pomoc,
pište na adresu Ivana Boháčka, který
Hory rediguje.
Návrh obálky, lay-out, grafická úpra-
va © Vladimír Procházka ml.
Toto číslo bylo dáno do tisku v listo-
padu 1981, vyšlo v prosinci 1981.
Tisk Družba Liberec.

OBÁLKA

Rok 1969 je v našem horolezectví považo-
ván za významný mezník - podařilo se v
něm zorganizovat více výprav, než kdykoliv
předtím. Vedle pokusu o výstup na Nangá
Parbat to byla i expedice severočechů do
Hoggaru a zejména první čs. úspěch v Hi-
málaji - dosažení vrcholu Annapurny IV
(7525 m) malou libereckou výpravou. Ve
stejném roce ostravští kamarádi zlézali ští-
ty Patagonie, dva pěkné snímky Jaromíra
Volného jsou právě z jejich úspěšné expe-
dice.

HORY 15

OBSAH

Fórum	2
Zprávy	3
Ing. Ladislav Veselý, CSc.: Noviny a horolezci	4
Vladimír Suchý: Z koho bude horolezec?	5
Vladimír Procházka ml.: KUK - Úvazy	6
Ing. Sylva Talla: Vývoj čs. přilby Cassida Alpine	9
Rob Matheson: Etika a technika prvovýstupu	10
F. Avčín: Poslední setkání s Kugym	15
Karl Lukan: Wilde gesellen - Divocí druhové	18
Ing. Josef Lorenc: Everest - nejdelší cestou k vrcholu	22
Everest - Cesta bez vzduchu	25
Ing. Josef Vavroušek: Kavkazský boční hřeben	26
Ing. Aleš Záruba: Nové výstupy v Bulharsku	28
Miroslav Krácalík: Centrálním hřebenem Pirinu	32
Karel Jakeš: Dva dni v severnej stene	35
Bob Mrozek: Kuloár Drus	35
Antonín Hladík: Naši vysokohorští turisté v Pyrenejích	37
Ing. Aleš Záruba: Horolezecké závody v Šárce	38
Vladimír Procházka ml.: Útržky	39

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE

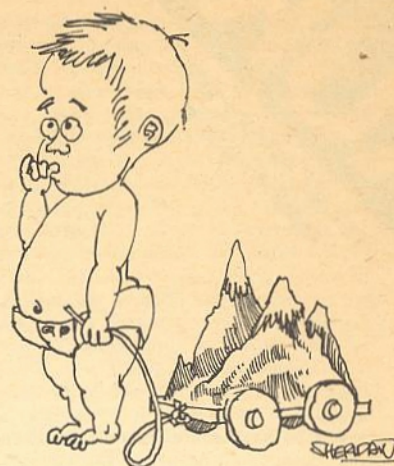
- 1/ Paine Norte - Patagonie/Jaromír Volný
- 2/ Cesta za zimním lezením - Jizerky/Vladimír Procházka ml.
- 3/ Kaškataš - Kavkaz /ing. Jiří Novák
- 4/ Na ledovci Olguui - oblast Paine/Jaromír Volný

FOTOGRAFIKA NA TÉTO STRANĚ

Masiv Gerlachu - Vysoké Tatry/Vladimír Procházka ml.

Z KOHO BUDE HOROLEZEC ?

Vladimír Suchý

Přelezl už "béčko" a "leze s náma sedmy" jsou nejčastější argumenty pro to, aby bylo někomu přiznáno uznání "dobrý lezec".

Tak tomu je a stejně tak musíme po x-té opakovat: "Rozděl horolezce na ta dvě základní slova".

Nepodceňuji písek, ba mám ho strašně rád. Do skaláku jsme vodil stovky lidí. Tyto stovky jsem učil horolezení na písku. Nikdy jsem nesoudil však jejich horolezecké kvality podle jejich více či méně akrobatických pískovcových exhibicí.

Nežli budu pokračovat, ocituji Vám jeden zaznamenaný výrok Radana Kuchaře:

"Pískovcové lezení samo o sobě ještě nic neznamená. Umíš si sice poradit na skále, dobrá, ale na hory je to málo, k tomu potřebuješ ještě spoustu jiných věcí jako orientaci - umění najít v terénu nejlehčí místa, skobování, fyzickou zdatnost, trénink, protože lezení ve Skaláku nemusíš zvlášť trénovat; když máš talent, úplně ti stačí lézt jen v neděli."

/z doby, kdy nebylo volných sobot/

Pro mnohé z nás je lezení na písku jednou ze složek výchovy pro horolezectví. Při takových možnostech návštěvy pískovcových oblastí střední Evropy by bylo nesmyslem jich nevyužít.

Učí citu na skále, technice, trénuje prsty, učí slaňování, postupovému jištění a různým přepadům, přeskokům a stavění.

Neučí budovat dobráci a jistící místa, ale dává bezmeznou důvěru v jeden kruh.

Škodlivě učí, že pád je velká legrace, let vzduchem, kotrmelce strmou vřesovou strání.

Cesta je dána přesným popisem s vyznačenými body postupu v podobě kruhů a dle metrových roztečí mezi nimi si vyberu podle svého momentálního morálu. Lezení na písku je jemná hra s přesnými pravidly. To nejčistší z čistého lezení, co může být, bez boje s přírodou, osaměním, chladem, výškou. Bez dlouhodobé námahy.

Je to dobré lezení a vyjde-li počasí v Tatrách, trochu z toho dobra najdeme ve vybraných jižních stěnách. Chybí tam však ty "bezmeznou důvěru vzbuzující" ocelové, zavrtané kruhy a místo nich jsou rezavé skobky /volný pád 20 m udeří do skoby silou 1 tuny/. Jedinou nepříjemností v této idylce je ten nudný nástup.

A zde také končí lezení, na které jsme trénovali na

pískovcích. Pro ty, kdo nedospěli dál, opakují podmínky úspěšné hry pro Tatry. Stálé, nevětrné a pěkné počasí, jižní stěna z pevných ploten, koutů, převisů a spár, délka stěny maximálně 300 - 400 m, jasný nástup, jasný a lehký sestup.

Dál již musíme k lezení přidat to horo. Tam začíná a severní zimní stěnou pokračuje přes ledovce k hranici 5 000 m.

Tyto špásy vyžadují systematickou přípravu, doplňkový trénink a řadu znalostí, zkušeností.

Pak teprve můžeme přes tu hranici 5 000 m /s výjimkou takových komerčních podniků jako je Elbrus apod/.

1. Nechval dne před večerem a nevychvaluj jako horolezce ročního nebo dvouročního pískovcového lezce. Chtěj na něm tu zimu v Tatrách /ne jednu na chatě/ a pak teprve požaduj nějaké jeho zařazení.

2. Nergumentuj s lezeckým esem z písku proti slovu "systematický trénink" pro horolezce. Ti první jej nepotřebují, pro ty druhé je neoddiskutovatelnou nutností.

3. Uvědom si nutnost výchovy nových členů k horolezectví. To od starších členů tito potřebují. K lezení tebe potřebují velmi málo, spíše vůbec ne. Tam u těch talentovaných plně stačí pár těch přetažení přes cestu.

4. Více jak 20ti sedmičkami dáš nováčkům, uděláš-li den skobovačky; dva dny zimního táboření s hrabáním se po zasněžených skalkách nenahradíš ani intenzivním celoletním lezením na písku.

Ano, milí a vážení spolulezci, lezte si pro radost - pro tu to děláme, ale hledejte ji i za cenu tréninků v ledu a sněhu. Tam je to krásné horolezectví, tam jsou všechny výstupy, tam nic neošidíš a tam to je také ohromně krásné.

Opisuji z mého "tůrníku" 1959:

"Čtveřice předních zubů maček držely jako nikdy předtím v Tatrách a čtyřicetimetrové úseky po nekončící ledové plotně s namrzlou nosnou vrstvičkou sněhu šly na dechový doraz. Je cítit těch 4 500 m. Je 13.00. hod. a nad hlavou černé, sametové nebe a v něm svítí slunce, měsíc i hvězdy současně. Od vrcholu nás dělí 2 km a jen 200 výškových metrů. Stavíme stan na ledovcových skobách. Mělo cenu to mrznutí v Tatrách? Ano, stokrát ano, už jen za tuto chvíli....